

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., H., zastúpeného advokátom JUDr. A. O., N., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2013 doručená sťažnosť J. P., H. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že 19. decembra 2000 bola okresnému súdu ako súdu miestne príslušnému postúpená žaloba obchodnej spoločnosti U., a. s. (ďalej len „navrhovateľka“), ktorou sa od sťažovateľa ako odporcu v 1. rade a obchodnej spoločnosti D., a. s., ako odporcu v 2. rade domáhala zaplata sumy 368 674 Sk s príslušenstvom. Prvé pojednávanie v danej veci sa uskutočnilo 15. mája 2002. Uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. NM-5 C/129/01-37 z 11. februára 2005 bolo predmetné konanie prerušené z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu v 2. rade. Dňa 11. novembra 2009 navrhovateľka požiadala okresný súd o pokračovanie v prerušenom konaní. Dňa 3. marca 2010 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu doplnenia dokazovania. Rozsudkom č. k. 5 C/14/2008-113 z 26. júla 2011 okresný súd rozhodol, že sťažovateľ je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 11 014 € so 17,6 % úrokom z omeškania od 5. apríla 2000 do zaplata, ako aj náhradu trov konania v sume 535,82 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 5. augusta 2011 odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6 Co/192/2011-134 z 19. marca 2013 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že sťažovateľ je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 11 014 € s úrokom z náhrady škody vo výške 5 % od 5. apríla 2000 do zaplata, ako aj náhradu trov konania pozostávajúcich z náhrady 80 % hotových výdavkov navrhovateľky v sume 428,66 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Sťažovateľ uviedol, že takéto rozhodnutie je pre neho neprijateľné a likvidačné. Podľa jeho názoru okresný súd v predmetnej veci *„nekonal tak, ako mu zákon ukladá, nevykonal potrebné úkony a z toho titulu i celé konanie trvá neprimerane dlho... Vzhľadom na to, že predmetný spor nie z viny účastníkov konania trval trinásť rokov, súd neprejednal vec bez zbytočných prieťahov.“*

Sťažovateľ v petite žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/14/2008 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 14/2008.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie označeného práva vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu... K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07). Ústavný súd taktiež vyslovil, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označeného práva zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o jeho porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07).

Už z prehl'adu procesných úkonov uvedených v I. časti tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v danej veci meritórne rozhodol pred doručením sťažnosti ústavnému súdu

(13. júna 2013), a teda žiadnym ústavne relevantným spôsobom nemohol ovplyvniť priebeh ďalšieho konania.

Ústavný súd následne zistil, že rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co/192/2011-134 z 19. marca 2013, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu č. k. 5 C/14/2008-113 z 26. júla 2011, nadobudol právoplatnosť 27. mája 2013.

Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti bolo treba danú vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako takú, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto bola sťažnosť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená (podobne napr. III. ÚS 248/08, III. ÚS 317/2010, III. ÚS 447/2010, III. ÚS 217/2011), navyše, v konkrétnom prípade bola v čase rozhodovania ústavného súdu právna neistota odstránená, pretože rozhodnutie všeobecného súdu bolo právoplatné. Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013